

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko Urzędowi Gminy S.
o stwierdzenie nieważności czynności prawnych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 11 sierpnia 2016 r.,
zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 22 stycznia 2016 r.,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 września 2015 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił pozew powódki M. W., jako podstawę prawną wskazując art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. Uznał, że powódka wniosła pozew przeciwko Urzędowi Gminy S., który nie posiada zdolności sądowej, ponieważ jest jedynie organem pomocniczym gminy i to gmina ma osobowość prawną i zdolność sądową. Brak w zakresie zdolności sądowej urzędu gminy Sąd ocenił jako nieusuwalny, skutkujący odrzuceniem pozwu. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji i - postanowieniem z dnia 22 stycznia 2016 r. - oddalił zażalenie powódki. Zwrócił uwagę, że powódka była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika oraz że nie zachodzi sugerowana w zażaleniu możliwość zastosowania art. 70 § 1 k.p.c., ponieważ nie jest zachowana podmiotowa tożsamość pomiędzy gminą a jej urzędem. Wskazał też, że Sąd ma obowiązek badania zdolności sądowej stron w każdym stanie sprawy.

W zażaleniu na postanowienie Sądu drugiej instancji powódka wniosła o jego uchylenie oraz uchylenie poprzedzającego je postanowienia Sądu Okręgowego i rozpoznanie sprawy. Zarzuciła naruszenie art. 70 k.p.c., argumentując, że Sąd powinien był zobowiązać ją do sprecyzowania oznaczenia strony pozwanej, ponieważ po uzupełnieniu braku zdolności sądowej stroną pozostaje ten sam podmiot.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje jedynie na te postanowienia sądu drugiej instancji, które zostały wymienione w art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c., to znaczy na postanowienie odrzucające skargę kasacyjną oraz skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oraz - w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna - na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c. a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Wyjątek sprecyzowany w art. 394¹ § 2 k.p.c. przez odwołanie się do art. 398¹ k.p.c. dotyczy postanowień w przedmiocie

odrzućcenia pozwu lub umorzenia postępowania, ponieważ dotyczące tej materii postanowienia sądu drugiej instancji na podstawie powołanego przepisu podlegają zaskarżeniu skargą kasacyjną. Postanowienie, które powódka kwestionuje w zażaleniu zostało wydane przez Sąd drugiej instancji w wyniku rozpoznania (i oddalenia) zażalenia na postanowienie Sądu pierwszej instancji, którym Sąd ten na podstawie art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. odrzucił pozew - jest zatem zarazem postanowieniem wydanym w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie Sądu pierwszej instancji jak też postanowieniem w przedmiocie odrzucenia pozwu, co wyłącza możliwość zaskarżenia go do Sądu Najwyższego w drodze zażalenia. Jedyną drogą jego zakwestionowania było wniesienie skargi kasacyjnej na podstawie art. 398¹ k.p.c. (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 marca 2006 r., III CSK 48/06, OSNC 2007/1/12, czy też z dnia 27 czerwca 2011 r., I PZ 9/11). Pełnomocnik skarżącej dokonał jednak błędnego wyboru środka zaskarżenia i wniósł zażalenie. Tego rodzaju uchybienie nie stanowi mylnego oznaczenia pisma procesowego w rozumieniu i ze skutkami przewidzianymi w art. 130 § 1 zd. drugie k.p.c., lecz świadczy o wadliwym doborze środka zaskarżenia i z tego powodu musi być uznane za niedopuszczalną czynność procesową (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 sierpnia 1998 r., II CZ 71/98, OSNC 1998, nr 12, poz. 226; z 9 marca 2000 r., V CZ 28/00, LEX nr 52425; z 19 października 2001 r., I CZ 131/01, LEX nr 553666 i z 24 listopada 2004 r., V CZ 121/04, LexPolonica nr 1344295 i z 27 czerwca 2011 r., I PZ 9/11).

Zażalenie powódki podlegało więc odrzuceniu na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. i art. 373 w zw. z art. 370 k.p.c.

kc

aj

